

SA 4, 18.19 : „18 Predvolali si ich teda a prikázali im, aby nikdy viac ani nehovorili ani neučili v mene Ježišovom. 19 Ale Peter a Ján odpovedali im takto: Súďte, či je spravodlivé pred Bohom poslúchať viac vás ako Boha!“

V našej modernej spoločnosti nie je poslušnosť veľmi obľúbené slovo. Nie je vnímané príliš pozitívne. Evokuje skôr niečo, čo sa musí, ale človeka to ťahá robiť opak. Dokonca jedným zo znamení poslednej doby je neposlušnosť ľudí voči rodičom, pozri 2 Tim 3,2. (dôležitá poznámka.: to neznamená, že za takýto stav môžu deti...). Pritom poslušnosť je nutná pre zdravú spoločnosť a každý ju potrebuje. Prahnu po nej rodičia, učitelia, štát, lebo neposlušnosť produkuje kvantum trápenia. Je zaujímavé zamyslieť sa nad tým, odkiaľ sa poslušnosť vlastne vzala, a ako a kto ju definuje. Je to niečo, čo sa nejako evolučne vyvinulo, alebo je nám proste daná podobne ako napr. gravitácia? Človek môže prísť k rôznym chybným záverom a špekuláciám. Biblia však do tejto veci vnáša jasno. Hovorí v SZ aj v NZ o poslušnosti, či neposlušnosti často, a tiež o jej dôsledkoch. Niekedy sa ľudia pýtajú, prečo Boh od nich chce nejakú poslušnosť. Odpoveď je veľmi prostá. Lebo je Stvoriteľ, nekonečne nás prevyšuje svätosťou, múdrosťou a láskou. Aj rodič, aj ten ateista, očakáva od detí poslušnosť, alebo nie?

Dnes chcem ale s Vami uvažovať o výnimočnej poslušnosti Pán ježiša Krista.

Mimochodom, viete aká je jediná zmienka v evanjeliách o tom aký bol Ježiš v čase do svojho krstu? Teraz nemyslím na to, keď sa ako nemluvňa radostne pohol, keď Alžbeta pozdravila Máriu☺. Myslím na **Luk 2,51a**: „Potom išiel s nimi, prišiel do Nazareta a bol im **poslušný**...“ **52** A Ježiš prospieval múdrosťou, vzrastom a bol milý Bohu aj ľuďom.

Nečudo, veď v **Luk 1,35** povedal anjel Márii: „..., a preto aj dieťa bude sväté a bude sa volať Božím Synom.“

Poslušnosť, múdrosť a svätosť sú teda atribúty navzájom úzko spojené. Ktorý veriaci rodič, by nebol šťastný z takého dieťaťa, však?

V liste **Rímskym 5 kapitole** čítame:

19 „Lebo jako neposlušnosťou toho jedného človeka stali ste sa mnohí hriešnymi, tak aj **poslušnosťou** toho jedného stanú sa mnohí spravodlivými.“ Prof. Roháček.

18 verš hovorí podobne, iba slovo neposlušnosť nahrádza, slovom pád, previnenie, a poslušnosť nahrádza slovom spravodlivý, alebo ospravedlňujúci skutok, alebo výrok ako dar milosti. Poslušnosť teda súvisí so spravodlivosťou.

Vo **Filipským 2:8**: „ponížil sa a bol **poslušný** do smrti a to až do smrti na kríži.“. Alebo **Židom 5:8-9**: „on, hoci bol Syn, naučil sa **poslušnosti** z toho, čo trpel, a súc zdokonalený stal sa všetkým, ktorí ho **poslúchajú**, pôvodcom večného spasenia.

Podľa Jána 1 kap. je Ježiš večné Slovo, ktoré sa stalo telom, teda človekom, pinížil sa. Poslušnosť teda súvisí aj s pokorou. Ak hovoríme o poslušnosti Ježiša Krista, musíme pochopiť komu, prečo a ako bol poslušný. Obdivuhodnou pravdou je, že On, Boh, sa

stal človekom, a teda nemal v porovnaní s nami žiadnu výhodu. Ježiš akoby skryl svoje 100% božstvo a stal sa 100% - tným zraniteľným človekom. Bol iní od nás v tom, že nikdy nezhrešil, nebol egoista, sebec. My sa takí rodíme. Hriech, do ktorého prišiel, mu bol odporný a spôsobil mu trápenie. Ježiš bol síce Svätý, ale bol vystavený rovnakým limitom života, ale tiež pokušeniu. Ježišova poslušnosť bola nasmerovaná k Bohu Otcovi, vyvierala zo vzťahu, z dôvery k Nemu. Jeho dôvera a poslušnosť sú jedným zo základných pilierov našej viery, toho čomu ako adventisti veríme. Ježiš vierou trvalo spoliehal na svojho Otca, nie na svoje schopnosti a svoju silu. Vyjadril to napríklad v **Jn 14,10** „Či neveríš, že ja som v Otcovi a Otec je vo mne? Slová, ktoré vám hovorím, nehovorím sám od seba, ale Otec, ktorý je vo mne, koná svoje skutky.“

A v čom bol Spasiteľ pokúšaný? Čo myslíte, kto má väčšie pokušenie žiť nezávisle na Bohu? Ten kto na to má všetky predpoklady a disponuje všetkou mocou, alebo ten kto na to nemá? Ježiš na to moc mal. Preto Satan prišiel za ním a hovoril mu: „Ak si syn Boží...“ Diabol vedel, že Ježiš na to má. Ježiš bol pokúšaný urobiť niečo z vlastnej sily, nezávisle od vôle svojho Otca...

Predstavili ste si niekedy, ako by ste reagovali na Ježišovom mieste, pri pohrdaní, ponižovaní, plúvaní do tváre, bičovaní, ukrižovaní? Mal moc to ukončiť, povedať: „Tak už dosť!...“ To nebol jednoduchý zápas, zostať na ľudskej úrovni.

Ježiš však neprišiel preto, aby ukázal svoju moc, prišiel preto, aby bol poslušný!!! Ako baránok vedený na zabitie! (Jan 1,29; Sk 8,32)

Písmo hovorí, že Jeho poslušnosťou sme získali spasenie. On svojou poslušnosťou až na Golgotu vzal na seba odplatu za hriech – smrť, namiesto nás. A tak podľa **Židom 5:8-9** sa stal „*pôvodcom večného spasenia*“.

Takto má Ježišova poslušnosť dopad na náš večný život. My môžeme Jeho poslušnosť prijať, uveriť a privlastniť si Jeho zásluhy, byť spasení.

Má takáto viera v Ježišovu poslušnosť nejaký dopad aj na náš terajší pozemský život?

Ježiš neprišiel za nás iba zomrieť. Svojim životom nám ukázal ako máme žiť, rovnako ako On, životom závislosti na moci, ktorá nie je z nás.

V **Žid 1,9** o ňom čítame: „*miloval si spravodlivosť a nenávidel si nepravosť*“

Toto je podstatná správa. Ježiš sám miloval spravodlivosť, nenávidel nepravosť, teda hriech. Chce Boh aby sme získali rovnakú poslušnosť, rovnaký postoj, rovnakú povahu? Dokážeme žiť ako Ježiš život poslušnosti Božej vôli? Môžeme mať Jeho vieru?

Pozrime sa na koniec Biblie. V poslednej kapitole tam čítame o ľuďoch, „*ktorí zachovávajú prikázania Božie a majú svedectvo Ježiša Krista*“ **Zj 12:17**. A o trpezlivosti svätých čítame „*... tí, ktorí ostríhajú prikázania Božie a vieru Ježišovu*“ **Zj 14:12**

V liste do Ríma píše Pavol zaujímavý dôvod svojho apoštolstva a jeho poslanie.

Rim. 1,5 „skrze Neho sme prijali milosť a apoštolstvo, aby sme pre Jeho meno privádzali **k poslušnosti** vo viere všetky národy.“ Boh túži skrze evanjelium priviesť a všetky národy k poslušnosti, aj nás. Poslušnosť teda súvisí s vierou, dôverou.

Prosím Vás, ale je ľahké poslúchať Boha?

Byť verný a poslušný môže niekedy bolieť, môžeme aj o hlavu prísť, ale Ján tvrdí, že Jeho prikázania nie sú ťažké...

1 Jan 5:1-4: „1 Každý, kto verí, že Ježiš je Kristus, narodil sa z Boha; a každý, kto miluje rodiča, miluje aj toho, kto sa z neho narodil. 2 Podľa toho poznávame, že milujeme Božie deti, keď **milujeme Boha a plníme Jeho prikázania**. 3 Lebo to je láska k Bohu, aby sme zachovávali Jeho prikázania; a **Jeho prikázania nie sú ťažké**, 4 pretože všetko, **čo sa narodilo z Boha, víťazí nad svetom**; a víťazstvo, ktoré premohlo svet, je naša viera.“

Napĺňanie Božej vôle, poslušnosť v našom živote je svedectvom o tom, že sme sa narodili z Boha, a že milujeme Boha a koho On stvoril, blížneho.

Jn 14,15 „Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania.“ Teda láska a poslušnosť idú spolu ruka v ruke.

Páči sa mi jedna výstižná ilustrácia o poslušnosti z knihy „Piliere“ od Morissa Vendena.

„Traja chlapi pozorovali cez okno malého chlapca, ako sa vonku hrá v kaluži s blatom.

„Chudák jeho mama“, hovorí prvý z nich. Možno ho práve pekne obliekla a chce s nim ísť na návštevu. Pozrite ako vyzerá, veď má blato aj za ušami.

„Hm, ale je tu riešenie“, namieta druhý. „Mama ho berie a ide ho prezliecť, vezme špinavé prádlo a vyperie ho v dobrom pracom prášku. Tým sa všetko vyrieši“

Prvý však namieta: „Vôbec to nerieši všetko, len sa pozri“. A naozaj. Ochvíľu sledovali malého chlapca v čistom oblečení, ako si hopsá v najhlbšej kaluži. Opať je celý od blata. Pribehla jeho mama a pokrútila hlavou (teda svojou☺), a povzdychla si.

„Vidíš“, namietal prvý chlapec. „Čo z toho mala, že chlapca prezliekla a vyprala oblečenie, keď hneď znova bežal do prvej kaluže? Vieš čo by bolo skutočným riešením? Keby mohla chlapca nielen prezliecť, ale keby mu mohla z hlavy vyhnať chuť hrať sa s blatom a v kalužiach, alebo ho naučila nenávidieť blato“. Tretí chlapec prehovoril takto: „Asi máte obaja kus pravdy, ale aj keby mama chlapca prezliekla a naučila ho nenávidieť blato, zdá sa mi, že by to problém neriešilo úplne. Podľa mňa sa problém vyrieši úplne vtedy, keď niekto odstráni všetky kaluže. To je riešenie.“

Žiaľ potom sa tí traja začali hádať kto má pravdu, ochvíľu vybehli na ulicu a začali sa ohadzovať blatom.☺“ (Pravdu mali všetci. Ale nestačí poznať riešenie teoreticky☺)

Ako môžeme prežívať harmóniu s Bohom, byť mu verný, poslušný a „nebyť od blata?“

Božím cieľom je, aby sme sa v každej chvíli spoliehali na Neho aby sme sa mu podriaďovali stále, bez prerušenia! Ako Ježiš svojmu Otcovi.

Pán Ježiš mal odpor k hriechu, nielen preto, že jeho Otcovi je hriech odporný, ale samotný Ježiš hriech nenávidel. Boh nás chce zmeniť tak, aby sme sa s odporom

odvracali od hriechu. Teda nielen, aby sme nešli do blata, to dokážu aj ľudia so silnou vôľou..., ale Božia vôľa je, aby sme to blato nenávideli, nemali radi. Pán nechce, aby sme zvíťazili nad hriechom iba navonok, ale hlboko vo svojom vnútri. Nasledujúce dve vety sú dôležité. Skutočne a naozaj poslušnými sme až vtedy, keď poslúchame, ale pritom konáme to, po čom sami vnútorne túžime. Vtedy sú naše myšlienky, pocity a konanie v súlade s Božou vôľou.

Ale k stálej poslušnosti potrebujeme rásť. EGW v knihe Cesta ku Kristovi napísala tým, ktorí si uvedomujú svoju nedokonalosť, sú zo seba sklamaný a malomyseľnejú na str. 43 tieto slová:

„Často sa budeme musieť skloniť a plakať pri Ježišových nohách pre svoje nedostatky a omyly, nemáme však malomyseľnosť. Aj keď nás nepriateľ premohol, Boh sa nás nezriekol, nezabudol na nás a nezavrhol nás. Nie, Kristus je po pravici Boha, kde sa aj prihovára za nás. Milovaný učeník Ján napísal: „Dietky moje, toto vám píšem, aby ste nehrešili. A keby niekto zhrešil, máme Prímluvcu u Otca, Ježiša Krista spravodlivého“ (1 Ján 2,1) ... Ak dovoľíte, potom Ten, ktorý začal vo vás dobré dielo, bude ho konať ďalej, do dňa Ježiša Krista. (Filipským 1,4).

A tak pokiaľ sa Pán vráti môžeme oslavovať Boha a slúžiť mu v poslušnosti, ktorá je ovocím viery.

Fil 2,12.13 „12 A tak, moji milovaní, ako ste vždy boli **poslušní**, nielen v mojej prítomnosti, ale ešte viac teraz v mojej neprítomnosti, s bázňou a s chvením konajte svoje spasenie. 13 Všetkým Boh je ten, ktorý pôsobí vo vás, aby ste aj chceli aj činili nad svoju dobrú vôľu..“

V 12. verši je zaujímavá formulácia: „konajte svoje spasenie“. (Roh.: *pracujte na svojom spasení*) Keby sme to vytrhli z kontextu, tak by sme sa mohli mylne domnievať, že svojou poslušnosťou môžeme niečo pridať k daru spasenia. Pavol síce vyzýva Filipských k poslušnosti, avšak pripomína im, že je to Boh, kto pôsobí chcenie aj činenie, dokonca nad našu dobrú vôľu. Len v spojení s Ním, v podriadení sa Jeho vôli sa Jeho spása pretaví do poslušnosti. Spasenie teda nie je výsledkom našej poslušnosti, ale jej príčina, zdroj a dôvod poslušnosti. Spasenie je ako semeno, ktoré je zasiate do našich srdc a je aj na nás, čo sa z neho v našom živote urodí. Tou úrodou Božieho jednanja v nás je poslušná služba a skutky lásky, ktorými máme oslavovať Boha pred ľuďmi aj anjelmi!

Záver.

Prajem nám všetkým, aby sme sa držali poslušnosti Pána Ježiša a radovali sa zo stálej dôvery v Neho a poslušnosti Jeho vôli. Lebo poslušnosť súvisí s dôverou, múdrosťou, pokorou, spravodlivosťou a svätosťou, ktoré darom zhora. Želám nám zároveň trpezlivosť so sebou aj s druhými ľuďmi na ceste do večnosti.

(V zamyslení boli použité myšlienky z knihy M.Vendena „Piliere“.)